

TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

THẠCH LỆ

MẠCH KỶ TRẦN

VI.

Người đàn ông có ria mép, mang kiếng sậm màu, ngồi khuất trong một góc của vũ trường. Không thể đoán được cặp mắt ông ta hướng về đâu. Ly rượu trong tay hờ hững. Uống rượu không phải là cái cớ để ông ta đến đây. Nhảy nhót cũng không phải, vì ông ta không hề nhảy và cũng không có vẻ thích nhảy. Gái đẹp cũng không, vì dáng dấp đầy chất đàn ông của ông ta, đã khiến các cô tiếp viên phải vồn vã chu đáo và tạo nhiều cơ hội, thế mà ông ta vẫn lạnh lùng. Giải khuây cho bớt căng thẳng càng không phải, vì gương mặt ông ta lúc nào cũng có vẻ căng thẳng dù cho cố giấu những động tác nóng nảy của mình. Cả ba đêm nay đều như thế.

Trên sàn nhảy, càng về khuya càng ít cặp nhảy. Vũ trường dịu đi bầu không khí sôi nổi, tiếng nhạc vẫn đều đặn hết bản nhạc này sang bản nhạc khác.

Ở gần cửa ăn thông với hậu trường, Kỳ Sơn đang ngất ngưỡng men rượu, anh khua tay với hai cô gái rục rờ son phấn giống như đang khoe khoang một thành tích gì đó. Thỉnh thoảng họ cười rú lên một cách thích thú. Một cô bảo với anh:

- Kỳ Sơn ơi! Vắng anh hai đêm rồi, vũ trường này buồn làm sao! Thôi bây giờ không nói gì hết, bù lại hai đêm mát mát đó đi!

Cô gái có vẻ sành sỏi hơn bảo cô bạn:

- Để anh ấy về đi bồ! Nga! Đừng vất anh ấy như vất trái chanh ấy. Hết “xíu quách” là mày khổ!

Cô Nga:

- Nhưng đâu đã nhảy với em bản nào từ sớm đến giờ! - Cô không nhẽo – Chị Liễu có thấy hôn?

Kỳ Sơn đứng lên, hơi lảo đảo, cô gái tên Bích Liễu ngăn lại nhưng đã bị anh gạt tay ra:

- Sợ gì Bích Liễu! Chơi luôn!

Kỳ Sơn dìu Nga ra sàn nhảy, hơi men chệnh choáng, dù không vững chãi, nhưng bước nhảy của

Kỳ Sơn vẫn diu nổi cô gái những bước chân đầy nghệ thuật.

Đang nhảy say sưa, Nga thình lình hỏi Kỳ Sơn:

- Nếu có ai đó không thích anh ra mặt, anh sẽ làm gì?

Kỳ Sơn nhìn cô gái một cách lạ lùng một lúc, không muốn trả lời vì anh cho rằng ngỡ ngẩn, nhưng rồi ánh mắt Nga thúc bách, anh cũng miễn cưỡng trả lời một cách khinh khỉnh:

- Cứ để mặc họ ghét.

Nga hỏi tiếp:

- Nhưng nếu có người thù hận anh ra mặt thì sao?

Kỳ Sơn bực mình:

- Cũng cứ để mặc họ thù hận

Nga lưỡng lự đôi chút rồi hỏi tiếp:

- Nhưng nếu có người muốn thanh toán anh, anh cũng để mặc họ thanh toán anh chứ?

Kỳ Sơn đổ quạu:

- Đàng hoàng chút coi! Không giỡn nghe!

Nga nghiêm sắc mặt:

- Không giỡn! Rõ ràng là em không giỡn chút nào!

Kỳ Sơn nguôi giận, nhưng vẫn lạnh lùng:

- Chuyện đó nghiêm túc đấy! Không để mặc nữa rồi. “Bánh sập đi bánh quy lại”.

Cả hai im lặng nhảy. Một lúc sau Nga bảo:

- Hôn em đi, rồi em sẽ kể tiếp, anh Sơn!

Kỳ Sơn cười ngạo mạn:

- Dễ thôi!

Nói xong anh hôn lên trán cô gái một cách lạnh lùng.

Rời nhau ra rồi, Nga nói:

- *Em yêu anh thật lòng nên mới kể anh nghe một câu chuyện.*

Nga nhìn xuống một góc vũ trường như tìm một điều gì ở đấy, rồi quay lại với Kỳ Sơn, cô nói:

- *Anh nhìn xuống góc trái. Ta xoay lại đi anh! Cho anh dễ quan sát. Đó! Anh thấy không, ở góc trái, một anh chàng đeo kính đen, có ria, hấn theo dõi anh từ chiều đến giờ. Hai hôm trước hấn cũng đến tìm anh.*

Kỳ Sơn tỉnh táo dần. Anh li lợm.

- *Rồi đã sao! Em cứ nói tiếp.*

Nga nhìn vào mặt Kỳ Sơn:

- *Hấn muốn thanh toán anh.*

Kỳ Sơn nóng nảy:

- *Tại sao? Anh với hấn có gì xích mích, thậm chí chưa hề quen biết nhau.*

- *Đừng nóng! Về bàn ngồi đi, em sẽ kể.*

Nga buông Kỳ Sơn ra. Họ cùng nhau đi về bàn nước. Vừa ngồi xuống, Nga kể tiếp:

- *Anh còn nhớ Bảo Phong, một tay ăn chơi khét tiếng ở khu Đồng Khởi, hấn đã đi Mỹ cách đây hai năm chứ!*

Kỳ Sơn hỏi thêm dù anh đã nhớ:

- *Bảo Phong kiến trúc sư ấy à?*

- *Đúng thế! Và anh còn nhớ hấn cặp bồ với Thủy Tiên... - Nga nheo mắt - Thủy Tiên của anh đó!*

- *Anh đừng làm bộ “ngơ ngác kiểu dê cụt” nữa! Nói cho anh biết trước khi Thủy Tiên đi với anh, nó đã hứa hôn với Bảo Phong, thẻ non hẹn biển, Bảo Phong vui vẻ qua Mỹ để bảo lãnh nó, đừng một cái, nó “trở mình”, xin “tử biệt”.*

Hớp một ngụm nước, cô gái kể tiếp:

- *Bảo Phong tức điên, hấn nhờ em út bên này “phăng” ra cho được lý do cụ thể.*

Lý do đã rõ, lý do là anh đấy! Hấn bèn bịa chuyện hấn bị đụng xe và chết thảm thiết tại Mỹ, hình ảnh gửi về rõ thấy ghê. Và hôm nay hấn lù lù về thuê cả một băng để xử anh.

Nga có vẻ đắc chí, hát hàm:

- *Hắn chính là anh chàng đó đấy!*

Kỳ Sơn nheo đuôi mắt:

- *Dí dỏm ghê! Ly kỳ ghê! Lãng mạn ghê nhỉ? Bi ai như “Đời cô Lựu”! – Kỳ Sơn giận dữ - Nhưng sao em rành dữ vậy? Ở trong “ban tổ chức” à?*

Nga hơi bị bất ngờ, nhưng vẫn bình tĩnh:

- *Chẳng qua vì Thực Nghiã bạn em, có một ông bồ ở ngành kiến trúc, ông ta là bạn của Bảo Phong, Thực Nghiã biết em “bồ” với anh, nên nó thương em, bảo cho em biết:*

Kỳ Sơn bực dọc châm biếm:

- *“Bồ với anh”!*

Nga phớt tỉnh nói tiếp:

- *Em năn nỉ nó tìm cách cứu anh, nó hứa, nhưng em vẫn lo khi thấy hắn ta. - Nga quay về góc trái vũ trường - lù lù một đống ở đó ba hôm nay.*

Kỳ Sơn đứng dậy xô ghế.

- *Cô chẳng cần phải khóc, tôi không tệ như cô nghĩ đâu!*

Kỳ Sơn trả tiền rồi đi ra khỏi cửa một mạch. Lúc này anh tỉnh táo hẳn. Anh đi chậm chậm, hai tay thọc sâu vào túi quần. Anh suy nghĩ không biết có nên tin hay nên ngờ. Có thể thật cũng có thể chuyện bịa. Dù sao cũng phải lưu ý, anh tự nhủ, vì tên Thủy Tiên là có thật, tên Bảo Phong cũng có thật, trước đây anh chưa biết mặt hắn, anh chỉ nghe Thủy Tiên kể lại. Lạ hơn là tại sao Nga lại biết rõ.

Ra đến bãi giữ xe, anh vẫn còn chưa muốn tin.

Dắt xe ra khỏi bãi, chưa kịp nổ máy, một người hành khất nón đội xùm xụp, xoè tay xin anh. Anh phớt tỉnh, gã hành khất lết thật lẹ ngỏi chẵn ngay bánh xe anh, phải mất một ít tiền, anh mới đi được.

Vừa nổ máy, hai tên hành khất khác đến vây anh, chúng viện lẽ phải cho đồng đều, lại phải mất tiền nữa anh mới đi ra khỏi bãi giữ xe được.

Đến ngã tư Cách Mạng Tháng Tám và Điện Biên Phủ, đường khá vắng vẻ về khuya, anh mơ hồ thấy có hai chiếc xe khác bám theo anh. Linh tính không sai, vừa qua khỏi ngã tư, một chiếc mô tô phân khối lớn chạy lên ngang với anh, anh chưa kịp nhìn, thì một cú đâm cực mạnh do tên ngỏi sau phóng tới.

Phản ứng tự nhiên, anh vừa hơi ngã ra phía sau, vừa gạt cú đấm. Bị mất thăng bằng, chiếc mô tô bị chao đảo.

Chưa kịp nhìn, chiếc mô tô khác vọt lên. Cẩn thận hơn, tên ngồi sau bằng một đòn Karaté chặt ngược vào cổ anh từ đằng trước. Với tất cả sự tập trung, anh không né tránh, buông tay ga anh giờ tay phải lên đón. Hai cánh tay chạm vào nhau, thuốc luyện xương-gân gia truyền Kỳ Sơn được tập luyện, được uống từ mười hai tuổi đến nay, làm cho gân anh như thép, xương anh như sắt. Tên kia rú lên.

Cả ba chiếc xe quần nhau với tốc độ chậm vừa phải, họ giao đấu bằng những cú đấm, những miếng đòn công-thủ bề ngoài ngoạn mục nhưng bên trong rất ác liệt.

Chiếc xe thứ nhất quay trở lại, từ xa đâm thẳng vào xe Kỳ Sơn bằng một tốc độ khá mạnh. Khi Kỳ Sơn lách tránh được, thì một lưỡi dao từ trên đâm xuống vai anh. Thế “Tam chỉ thu phong” từ dưới phóng lên, làm lưỡi dao văng xuống mặt đường. Đây là một thế võ Kỳ Sơn chưa một lần dùng đến dù học đã rất lâu với chú ruột là võ sư Mạch Kỳ Phước, người từng dùng chỉ uy danh của mình mà bảo vệ cả một xã lớn tránh khỏi giặc cướp của giết người thời ly loạn 50-60 tại An Giang, đó là đảng cướp Long Châu chuyên dùng lưỡi lê và mã tấu. Chỉ có môn phái Lão Mai xuất phát từ các đầu lãnh ở núi Thất Sơn, mà dòng họ anh xứng danh là chính tông thừa kế.

Tên đâm anh bằng dao hấn đã bị liệt mất một cánh tay, anh thoáng thấy hấn ôm cánh tay, đầu gục xuống đau đớn.

Lúc này, ba chiếc xe đã đến ngã ba Cách Mạng Tháng Tám và Tú Xương.

Dù là trận giao đấu khá sôi nổi, nhưng người đi đường vẫn thấy họ như giỡn chơi, bởi lối công thủ của họ nhẹ nhàng bay bướm dù hết sức quyết tử, vả lại, họ điều khiển xe với tốc độ chậm như đi dạo mát, nên ít gây chú ý. Thường thì cái nguy hiểm nhất, nấp dưới cái êm dịu bình thường. Họ chiến đấu có đòn thế, có tính toán, nên rất tử tốn, rất “lễ phép” như các trận giao đấu của các cao thủ võ lâm vậy.

Chiếc xe thứ hai là chiếc mô tô phân khối nhỏ, sau khi vòng ra sau, chúng lên ngang với Kỳ Sơn, ép xe anh quẹo phải, đi vào đường Tú Xương vắng tanh để dễ bề thanh toán.

Một cú đánh bằng côn nhị khúc từ đằng sau gáy, gió rít sau tai Kỳ Sơn, anh rạp mình xuống đồng thời dùng tay đón lấy đường côn vừa hết đà trong gang tấc, cuộn vào tay, anh lòi tên cầm côn xuống đường, mặt hấn chạm vào cùi chỏ anh đón sẵn. Hấn văng xuống như một bao cát.

Trận đấu ác liệt hơn, tên ngồi sau xe thứ nhất tung gót chân vào mặt anh, Kỳ Sơn kịp lách xe vào vỉa hè, leo lên vỉa hè một quãng, anh cho xe vòng xuống đường, chiếc xe thứ nhất lại đón anh ngay dưới mặt lộ.

Sau cú đá gót bị hụt, tên ngồi sau đứng lên yên xe, nhún người phóng mình bay qua xe Kỳ Sơn bằng thế kẹp cổ của võ phái Vovinam, một trong ba thế kẹp phóng mình từ xa rất có ưu thế.

Nhưng khốn nỗi! Lão Mai chân truyền không chịu thua kém bất cứ môn phái nào mà không có thế giải. Dù rất khó trong tư thế ngồi trên xe, Kỳ Sơn không đợi cho gọng kềm bằng hai chân của hắn khẹp vào cổ anh, lợi dụng thời điểm trong tíc-tắc địch thủ bị hở Mạn môn và Hội thu, anh vận dụng thế giải của Lão Mai Độc thọ, đồng thời tăng cường nội khí khá công phu của anh, điểm vào đúng Hội thu nằm giữa hậu môn và bộ phận sinh dục của hắn một cách chính xác bằng năm đầu ngón tay cứng như sắt, hắn rơi xuống đường như một xác chết không kịp kêu lên tiếng nào.

Kỳ Sơn tiếp tục cho xe đi thẳng mà không cần nhìn lại. Sau lưng anh, chẳng còn chiếc xe nào đuổi theo.

Đi mãi đến ngã tư Tú Xương - Bà Huyện Thanh Quan, mà chẳng thấy động tĩnh, anh nghĩ, cú đòn hiểm yếu vừa rồi đã kết thúc trận đấu. Anh định ninh rằng, tên vừa rồi không thể sống bằng bất kỳ giá nào, ngay cả ông chú võ sư của anh có mặt tại đây cũng phải bó tay. Anh không thể tin rằng trong đời mình lại có lúc dùng đến một chiêu thức phòng ngự cực độc gây chết chóc như thế. Anh chép miệng và lẩm bẩm:

- *Nhưng biết làm sao được! Tại chúng tấn công chứ mình đâu có muốn.*

Về đến nhà, anh kiểm lại chân khí trong người, thấy rằng mình hơi quá tay, dù trác táng, chơi bời, nhưng so với mọi người, nội lực của một người luyện khí công như anh, vẫn còn dồi dào sung mãn, bởi anh đã từng qua một thời luyện Đồng tử công, thuật trấn áp, chế ngự tinh khí ngay từ thuở dậy thì.

Suốt mấy ngày hôm sau, Kỳ Sơn không đi ra khỏi nhà, bởi anh muốn giấu mọi người và nhất là giấu Thuỳ My tất cả những sự việc vừa xảy ra.